

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРЕДНУ
ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.
ЗА ИНОСТР. П. ТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРЕДНЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СТЕВН М. ВЕСЕЛИНОВИ-
ЋИУ ПРОФ. БОГОСЛО-
ВИЈЕ.
НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ
РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАЧИЋЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

* * * — Хијдук Станко — Карпатеки замак — Ситнице — Поша-
лице — Представе у народном позоришту — Валентијанска чипкарка.

Кад у сутон звезде јасне
Сијне зрак
И светлосћу обасија
Густи мрак,
Тада мислим: шта је звезда
Спрам погледа ома твог,
Што разгони густу таму
Са тужнога срца мог?

А кад зора распе власи
Злаћане
Да славујем, под ружицом,
Издахне;
Тада мислим: шта су власи
Твоје, зоро пребела,
Спрам њезиних у које се
Моја душа унела

В нов. 894 г.
Београд

Трубадур

ХИЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од

Јан. М. Веселиновића.

(58)

ДРУГИ ДЕО

О СВЕТИНИ

(НАСТАВАК)

- Станко.
- Ти га убио?!
- Ја.
- Ђе?
- Пред сџмим Белотићем...

Тоба вечера паде у постељу с које се није дигао
шест недеља.

XVII

Петљање

Већ и Ивану прекипе. Од тога вечера он се реши
да гони Алексу. Нареди те га дотераше судници.

— Је ли ти?

— Шта је? — пита га Алекса а гледа га као да
га жали.

— Они допови и данас долазе у твоју кућу.

— Који допови! — пита Алекса а упро поглед у
њега, па му неда тренути.

— Па твој син.

— Мој син није допов. Сва Црна Бара зна да је
твој син оне паре покр'о и онде закон'о

— 'Ајдучка сорто!

— Боље бити и 'ајдук него турска улизица!

— Ко је улизица?

— Ти!... И кажем ти, оступи од мене! — рече А-
лекса, па изађе из суднице и не осврћући се на вику
његову.

То је био први напад Иванов на Алексу. Од тога
дана понављало се скоро сваког дана...

Међу тим, Алекса се ни мало није бојао Ивана.
Он је био толико куражан пред њим као да говори са
кнезом Симом.

Ивана је то једило. Једило га је тим више што
Лазар није убио Станка. Јер њему се чинило, да би
ствар са свим друкчије пошла да Станко није у животу...

Сем тога, он је страховао. Дању, ноћу, вечито је
предвиђао неки несрећан случај, несрећан по њега и
кућу његову...

— Ајдук је, брате, — премишљао је он. — Може
те напасти где 'оће и кад 'оће. Он нема Бога ни душе.
Да се сав сломиш, ти му ништа не мо'ш учинити...

И у једно време одујми од Алексе.

Пита га Крушка:

— Море, па тај твој Алекса још ће и свадбовати
Станкову свадбу на наше очи. Шта радиш ти?

— Али кад ће то бити?

— Биће...

И он је отезао с дана на дан предомишљајући се.
Али један догађај истаче се и поведе ствар са свим
другим путем.

Било је то некако око Тројица. Алекса се враћао
с рада кући, па дошавши близу својој авлији, смотри
Лазара где нешто око куће врља.

Алекси се већ набра чело чим га виде, али он се
притиша и пође ближе да види, шта баш тражи тај
момак.

Кућа је била отворена. Крај ргњишта послује не-
што Јелица, а он се забленуо у њу толико, да није
ни осетио корак Алексине.

Алекса му дође већ уза сами нос. Тад се он трже
и пребледе сав као крпа.

Алекса га гледаше неким чудним погледом који би
га и смодио и помиловао.

— Шта радиш ти ту?

Лазару је само грмело у ушима.

— Је ли, море?

Лазар не одговара.

— 'Оћеш ли да видиш ко је у кући Алексића,
је л?.. Па шта ћутиш?.. Што не кажеш?.. Је ли?..

Лазар заусти да нешто рекне, али му реч умре
на уснама.

— Кад си баш за то дош'о, онда оди овамо!

И узе га за руку па га поведе у авлију.

Лазар је ишао као дете. Кад бише на прагу, он
стаде.

— Уђи, уђи! Ово је чича Алексина кућа. Зар си
се мало пута овде игр'о?... Уђи, уђи!... Ено ти и стри-
на Петре, твоје „цине.“ Зар си заборавио како си је
звао?...

Лазару се ноге подсекле. Ове благе речи, онај чу-
дни поглед. Је ли могућно да је то отац Станков?...
Па онда како га све опомену на онај лепи живот којим

те две куће живеше. Та то је још јуче било... Још јуче је та кућа била као и његова...

— Уђи, уђи! — говорио је старац.

Он се нехотице маши капе и пође руци, али Алекса плану и трже руку.

— Натраг, теби да дам ову руку да је пољубиш! Натраг! Одлази!.. Или, 'оди овамо!

И докопа га за руку да га увуче у кућу. Лазар се стаде бранити и отимати.

— Пусти ме! Нећу!...

— 'Оћеш ја!...

И таман га до прага довуче а из собе изиђе Станко. Лазар обамре... Обневиде посрте и насљони се на довратак. Станко напери пиштољ на њ, али га Алекса увати за руку.

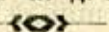
— Зар на своме прагу? упита онштро.

(НАСТАВИТИ СЕ)

КАРПАТСКИ ЗАМАК

РОМАН ЖИЛА ВЕРНА.

ПРЕВЕО С ФРАНЦУСКОГ А. Д. РАДОСЛАВЉЕВИЋ.

(29)

(НАСТАВАК)

— Не!... Ми ћемо се растати, и кад се растанемо, моћи ћеш ми користити...

— Дакле, да вас чекам овде?...

— Не, Роцко.

— Па куда ћу онда?...

— У Верст... или, боље... не... нemoј у Верст... одговори Фрања. Они људи не треба да знају... Сиђи у село Вулкан, и преноћи тамо.. Ако ме сутра не видиш, иди из Вулкана одмах изјутра.. то јест.. чекај још сахат.. за тим иди у Карлзбург.. Тамо ћеш извести полицијскога главар.. Причаћеш му све.. Онда се врати са жандармима. Ако устреба, нека се јуриша на кулу!.. Избавите је!.. Ох! силни Боже и она.. жива.. у рукама Рудолфа Горца!..

И док се те непрекидане речи отимаху младоме грофу, Роцко виде да раздраженост његова господара расте, да се очитује поремећеним осећајима једнога човека, који није више свој.

„Иди... Роцко! повикну он последњи пут.

— Зар хоћете?...

— Хоћу, да!“

Пред том изречном заповешћу Роцко немаде куд, него се покори. У осталом. Фрања се био удалио, и мрак га је већ сакрио очима војниковим.

Роцко остаде неколико тренутака на истом месту не могући се одлучити, да пође. Онда му падне на памет, да ће напор Фрањи бити узалудан, да неће моћи прећи ни преко бедема, да ће се морати вратити у Вулкан... можда већ ноћас... Обојица би онда отишли у Карлзбург, и што немогуће чинити ни Фрања ни Шумар, то ће се учинити помоћу власти... знаће се, шта је с Рудолфом Горцом... оћеће му несрећну Стилу... испретураће тај Карпатски замак ни камена једног неће оставити, ако устреба... па ма се сви ђаволи из пакла удружили да бране.

И Роцко сиђе падном висоравни Оргала, у намери, да се упути Вулкану.

Међутим, идући ивицом спољнога узвишења, Фрања је већ био обинао караулу по левоме крају.

Тисуће мисли му пролеташе кроз мозак. Не беше више сумње, да барон Горц седи у кули, јер Стила је била ту заточена... Само он је могао тамо бити... Стила жива!.. Али како ће Фрања доћи до ње?... Како ће је моћи из бавити из замка?... Он није знао, али је морало да буде... и то ће бити... Препреке, које није могао савладати Ник Дек, он ће уклонити... Није га љубопитство гонило у сред тих развалина, не, то беше страст, то беше љубав с прам те жене, коју је нашао живу, да! живу!... а он је мислио да је давно мртва! Оћеће је он Рудолфу Горцу!

Фрања је увидео, да ће моћи продрети само кроз јужни зид, где беху тајна врата, а уз њих мост. И, како није ни помишљао, да се пење уз оне високе зидове, ишао је још непрестано ивицом висоравни Оргала чим је зашао за крајњу кулу.

Дању то не би ни мало било мучно. Али, ноћу, кад месец још није изашао, — и то у ноћи која је помрачена густом маглом; што се сталожави међу планинама — било је дрско. Поред тога, што се могло погрешно коракнути, те сурвати се у дубоку провалу, претила је опасност, да човек може наићи на какву слабо подупрту стену, те је и свалити.

Међутим, Фрања је непрестано ишао, држећи се колико је могао кривудава путање, и пипајући ногама и рукама, да не би скренуо. Њега је одржавала нека начовечанска снага, а сем тога га вођаше неки изванредни инстинкт, који га није могао преварити.

С ону страну карауле протезаше се јужни зид, с којим је мост стајао у вези, кад није био подигнут ка тајним вратима.

Изгледаше, као да се од те карауле препреке умножавају. Провлачити се и даље кроз те кладе, што покриваху висораван, било је немогуће, морало се ударити дру-

БАЛЕНЦИЈАНСКА ЧИШКАРКА

(СВРШЕТАК)

Луја Вердијера, који је на бојном пољу произведен за потпо. ручика, беше зрно пушчано ударило у чело но таче долазећи косо, беше искривило кости и застало иза главе одакле се могаше извадити.

— Видиш ли мој драги Лује, говораше после неколико дана срећна Поема седећи уз братову постељу, јуче ми је мој патрон наручио једну изврсну чипку која се врло тешко ради, и која је тражена од једне богате енглеске куће. Ја сам је почела јуче у вече да радим и надам се да ћу је довршити за десет дана. Ова наруџбина ће ми бити добро плаћена. Ти не мо'ш погодити шта ћу да радим с тим новцем?

— Реци, драга сејо, одговараше млади официр.

— Ја ћу, почем лекар каже да ћеш скоро моћи да се дигнеш, ја ћу да те одведем нашој кући, у наше гњезданце где ћу те неговати и дању и ноћу. Видећеш како ћемо бити срећни, како ћеш брзо оздравити.

— Драга, слатка сејо! Ох! каква срећна мисао и како ћу ја похитати да оздравим да бих се вратио с тобом.

— А ја, ја ћу добро радити, пошто ће ова неочекивана срећа у скоро доћи.

Сваки дан, Поема трчаше да проведе по један час уз постељу свог драгог рањеника, који поче оздрављати, и сваког дана му говораше о свом раду. Она нагло напредоваше, занета, као што беше рекла, он беше довршен за десет дана.

Једнога јутра видећи је да долази као обично ведре лица од задовољства, брат јој даде знак да говори тихо, и показа јој погледом новог рањеника који лежаше на душеку до њега.

Овај рањеник гроф Лантрак Амрозо, поручик пешачких ловаца, беше ударен у раме комадом бомбе.

— Сиремах младић, рече Поема побуђена сажалењем, он нема сестре да се брине о њему!

И она се заинтересова за овог несрећног човека, који изгледаше као да га чека смрт.

Као у сну, смртно блед са разрогаченим очима погледаше он ову девојку, која му кроз грозничаву халуцинацију изгледаше крунисана као мадона. Његов поглед, дотле растројен, управи се њој, он је праћаше; осећаше се као нека радост, као неко стишање у овом посматрању.

Кад она беше изишла његове очи дуго остадохе управљене на врата, иза којих ова појава беше ишчезла, за тим, мало по мало, обузе га неки дремеж.

Сутра-дан, мало пре но што ће девојка доћи, као да имађаше два пара очију које су мотриле на њен долазак; поглед жалосног рањеника беше упрт на врата, и кад се најзад пријатна појава укажа, он доби неки израз среће, неку врсту мира у своме смежураном лицу; враћаше се усећивање.

тим путем. Замислите човека који хоће да прође кроз ка кво Карначко поље, по коме су без реда раширени дол- мени и менихири. А нема ни једног знака, по коме би се могао управљати, никаквог зрачка у тој тамној ноћи, која оваки до врхунца средњу кулу!

Фрања је ипак напредовао, винући се час на какву грдну стеву, која му је затварала пролаз, час пузећи из- међу кршева, и дерући руке по чкаљу и трњу, а око главе му летршаху јата морских орлова, који бежаху пут неба цијучући.

Ах! зашто се сад није заклатило звоно на старој ка- пели, као што је ударило за Ника Дека и доктора? Зашто сад није забљентала над зунчастим зидом она светлост што их је обасјала? Он би ишао пут тога звука, ишао би куда га та светлост мами, као што мрнар броди онако, откуд глас долеће, или одакле сипа своје зраке кула светиља.

Ништа од свега тога!... Наоколо беше само пусти мрак кроз који је могао гледати тек за неколико корака.

Тако је трајало готово читав сахат. По угинућу зем- љишта с лева, познао је Фрања да је залутао. Можда је већ испод тајних врата? Можда је већ и обинао мост?

Он стаде, ударише ногом о земљу, и кршаше руке, не знајући куда да пође. Беснило га неко спопаде при помисли, да ће морати чекати до зоре!... Али онда би га опазили они с куле... не би их могао изненадити... Рудолф Горц би се већ умео чувати...

Требало је ноћу и то ноћас још да пређе преко бе- дема, а Фрања није се могао управљати у тој тами!

Оте му се узвик... очајан узвик:

„Стило... моја Стило!..“

Да ли је он можда, помислио, да ће га чути заробље- ница, да ће му одговорити?

Па ипак је око двадесет пута поновио то име, које му се враћаше одјеком Плезе.

На мах се засенуше Фрањи очи. Зрак неки пролете кроз помрчину — доста светао зрак, коме је врело морало бити на некој висини.

„Тамо је кула... там!..“ рече у себи.

И заиста, судећи по његову правцу, зрак је могао доћи само са средње куле.

У својој душевној раздражености Фрања је мислио, да му је Стила слала ту помоћ. Она га је, без сумње, позна- ла у тренутку, кад ју је и он опазео крај караули. И ја- мачно, му је она упутила овај знак, она му је обележила пут, којим ће доћи до тајних врата...

Фрања се упути ка тој светлости, чији се сјај увећа- чим је он ближе ступао. Како је био зашао одвећ на лево,

на висоравни Оргалу, морао се вратити једно двадесет ко- рака на десно, и пицајући неко време, наишао је опет на ивицу опкопа.

Светлост му је падала у лице и по њеној висини могло се познати, да је долазила са једнога од оних прозорчића на кули.

Фрања наиђе сад на последње сметње, можда неса- влађиве!

Јер, како су тајна врата била затворена, а мост оди- гнут, морао би се пустити до подножја самога зида... А, после, шта би урадио пред зидом, који се уздиже пред њим на педесет стопа?..

Фрања пође ка месту, где је наслонен мост; када је тајна капија отворена...

Мост беше спуштен.

Не размишљајући ни тренутка једног, Фрања се вину на греде, које се још њињаху, и метну руку на врата.

Врата одскочише.

Фрања похита међу мрачне сводове. Али, тек што је коракнуо неколико пута, мост се опет подигну и са трес- ком удари о капију...

Гроф Фрања Телек био је заробљен у карпатском замку.

XIII.

Становници трансилванске земље и путници, који се силaze и пењу Вулкановим брежуљком, знају карпатски за- мак само по спољашњем изгледу. На замашној даљини, где страх задржаваше најхрабрије људе из Верста и околине, он изгледа само као једна грдна гомила камења разруше- ног двора

Али, у унутрашњости оног бедема, замак није био толи- ко порушен, колико се могло очекивати. Под заштитом о- них чврстих зидина неповређена стара тврђава феудална могла би примити у се читав гарнизон.

Простране дворане на сводове, дубоки подруми, замр- шени ходници, дворашта, чији се каменити насип губио под густом, високом травом, подземне просторије, тамо није ни- када допирала светлост сунчева, степенице, које се вију- гаху између дебелих зидова, земунце, осветљене уским пушкарницама, средња кула на три ката са још употреб- љивим одељењима, са равним кровом зубчастим, бескрајни непрекрштани уски прокопи, пењући се по тим грађеви- нама, чак до караула, и силазећи до подземних одељења, по где где каква напавница, где се сливаше кишња вода, чији сувнишак отицаше ка потоку Нијаду, најзад дуги ту- нели, који не беху запустени (затрпани), као што се ми-

Ох! несрећан! жалостан! говораше Ноема, збуњена стално шћу његовог погледа, који изгледаше да је посматра с оне стране гроба.

А она говораше полако на ухо своје брату, узнемирујући се због рањеника, хотећи да дозна шта мисли лекар и снесећи лакше терет који је притискиваше, сазнавши да сва нада не беше изгу- бљена.

Међу тим дани пролјаху оздрављење Лујево иђаше брзим ходом; зар није он обећао да ће похитати да оздрави? Десетог дана у јутру, Ноема дође ведра чела, носећи брижљиво један мали свежањ увијен у фино артију. Она тако одржа реч; њен дивни рад беше свршен, она га је донела свом брату да му се диви пре но што га однесе патрону, и у својој радости што ће моћи најзад од- вести свог драгог Луја, она заборави на сиромаха рањеника који тамо лежаше до њеног брата, и који је сада посматраше својим о- чима у које се повраћаше живот.

— Где, како је лепо! говораше она отежући по постељи не- постојато ремек дело, због кога беше поносита, не баш што је са- владала тешкоће, но што оно чиниаше да се оствари њена најватре- нија жеља: да може одвести свога брата у њихово мало гнездо у улици Лиљ, у свој мали стан где ће се срећа вратити са њеним братом.

Они обадвоје беху срећни; са састављеним рукама они посма- траху гледави рад, а не пињаху сиромаха рањеника, који, узнеми- рен што више не среће својим погледом очи свога лепог анђела подиже се у пола.

Ненадно, нека ужасна вика трије их из њиховог заноса.

Трудећи се да се подигне г Лантрак Амброзо беше пореме- тио завој, рана се беше отворила и бедник паде на своју посте- љу, те га покваси млаз крви.

На викау рањеника беше дошао лекар; у тренутку он одреши завој и остави голу ову ужасну рану.

— Брзо! брзо! тифтика, повика он; но журите се!

И док болничари, збуњени виком мајоровом, тражаху на све стране оно што им беше у рукама, млаз крви јураше непрестано и доктор узнемирен, умножаваше своје наредбе.

Брат и сестра, непомични, бледи од ужаса измењаше само погледе; Ноема шчена своју фино чипку, скида је на комаде и пружи је мајору, те је приви на рану.

Крв беше заустављана.

Луј и Ноема, дрхтећи од узбуђења, погледаше се:

— Драга сестро, хвала!..

То беше све што Луј могаше рећи.

— То је само посла за неколико дана доцније, пројмља де- војка уздржавајући се од суза које јој појурише; ја ћу по ново почети свој посао.

* * *

Поручик Лантрак Амброзо је данас генерал; он има троје деце једну велику и лепу кћер, готово тако лепу, тако пријатну, као што јој је мати, којој је слатко име Ноема, и два дечка који су несташни као зечеви, као што прича њихов ујак храбри командант Луј Вердијер.

С француског М. М.

слило, и који вођаху чак на Вулканово узвишење, — ето такав је, укупно, био карпатски замак, чији геометријски план није био замршенији од лавиринта Порсениних, оних на Лемну или на Крети.

Као оно Тезеја, кад је хтео да задобије кћер Миносову, тако је младога грофа кроз недогледне вијуготине те куле мамино силан, неодољив осећај. Да ли ће у њој наћи Аријадну, која је била на руци грчкоме јунаку?

Фрања је имао само ту једну намеру, да пређе преко бедема, и то му је пошло за руком Ваљало му је, да размисли, како је то, да се мост, дотле увек подигнут, некако нарочито спустио, да му служи за прелаз!... Требало га је богме узнемирити, што се врата за њим нагло залупише! Али, њему је то била девета брига. Најзад, он је био у замку, где је Рудолф Горц држао Стилугу, и он је жртвовао свој живот, да дође до ње.

Широка, висока са извитим сводовима, галерија, у коју је зашао Фрања, била је у густој помрчини, а по исквареном неравном поду није се могло поуздано крочити.

Фрања се приближи левоме зиду, дуж кога је ишао пипајући и скидајући (љуштећи) руком шалитрову површину. Он не чу никакав шум, сем лупу својих ногу, која одјекиваше на далеко. Млака нека струја ударајући на стари плесан, бијаше га с леђа, као да је тиме, на другом крају галерије, ваздух био исцрпљен.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Пре неки дан, изашао је у Златноме Прагу први број чешко-јеврејског листа, што га издаје тамошње једно јеврејско друштво под насловом „Чешко-јеврејске листи“ (чешко-јеврејски лист). Међу осталим доноси исти лист и један допис од др. а Ригера, који са најверодостојнијим речима поздравља народносни покрет међу чешким Јеврејима а упозорјева на то, да народни карактер чешке народности није свикнут да антисемитској нетрпљивости следује. Међу осталим доказ је и то, да се у многим чисто чешким варошима налазе и Јевреји као повереници и виши часници. У истом смислу пише и др. Енги, председник младо-чешког разхератског клуба, као и посланик Шпидлер.

Чиме треба децу хранити? „Линцер Фолксблат“ доноси ову белешку: Пре неколико недеља уморила је једна надвојводкиња аустријска (Марија Валерија, ћерка цара Фрање Јосифа) писмено пароха Кнајпа, да јој пошаље за њену децу један од њега написани јеловник. Парох Кнајп одазвао се тој молби високе Госпође, и саставио је овај јеловник: Из јутра: Шећер куван у млеку с чоколадом или јака чорба с црним хлебом. Ручак: Само густа чорба, вариво, мало меса, ако је могуће, све слабо осољено и без каквих зачинака. Теста од грубог брашна. Преко дана: Пре по дне комад црног хлеба (брашно с мекињама) и једна јабука (јести с љуском), после по дне опет комад хлеба и 6 до 8 кашика шећерне воде. Вечера: Јака чорба с црним хлебом, евентуално са пиринчем или сајгом. Треба се клонити свију зачинака, соли и киселих предмета. Млека мало у малим оброцима с црним хлебом; за жеђ кисело млеко. Вино и пиво несме се деци давати. Најбоља је вода. Слаткиш је забрањен, као и кафа и чај.

Пасје гробље. — Инглези, као људи, који су исто тако сентиментални, колико и практични, употребљују корисно и своја шеталишта те ту заводе гробља. Таково једно налази се у Хајд-шеталишту. Ну, бојећи се каквога противљења, од стране публике, они су сада почели ту уковати само и то искључиво! псе. Међу тим, шеталиште већ има изглед обичнога гробља, са својим величанственим споменицима. Један од шеталишних чувара врши дужност гробља, чиновника па и попа. Цена му је врло умерена: 5 линга, т. ј. 6-25 динара, за један укуп. Вредност споменика различита је. Има их, који стају и 5 ливара (125 динара), Племени ти војвода од Кембриџа, завео је ову опште-корисну установу, уковавши ту своја два краљевска пса.

ПОШАЛИЦЕ

Синовоља љубав. — Ја не знам, шта да мислим! Откако ми је син отишао на универзитет, немам од њега никаква писма...

— Не брижите се о томе, драги пријатељу, већ радите овако, као ја! у сличној једној прилици ја сам писао своме сину, обешо њаконичу: Драги Адолфе, прилазком ти овде у писму сто динара — а међу тим их нисам у писму ни метнуо. Па шта мислите? — одговор је с места дошао!

Прави правцати глумац! — Глумац (своме пријатељу): — Кад сам на позорници, онда заборавим на све. Ништа за ме тада не постоји, сем моје улоге. Публике нестaje...

Пријатељ. — Што се овог последњег тиче, то ти није никакво чудо!

Баш се не да појмити па то ти је! — Ловац: — што год више идем у лов, све то мање могу да разумем једну ствар.

Пријатељ ловчев. — Јел' те то, што никад не можете, да погодите...

Ловац. — Та, за Бога, чекајте ме, док искажем! Та ствар, коју не могу да схватим, јесте то: да ли је истина да може бити народа, који живе од лова!

Слаб у географији. Француски посланик барон Крос — тако доноси енглески листови — требао је да изради у Токију да се француској трговини отвори једно јапанско пристаниште. Узмемо на пример пристаниште Чемуло,“ рече барон. „О врло радо,“ одговори јапански министар, „али само условно, да се од ваше стране нашој трговини отвори пристаниште од Ливерпула.“ — То ми неможемо?“ рече барон Крос. Пристаниште од Ливерпула није наше него енглеско.“ — Исто тако је и код нас“, изговори јапански министар, са обавезним смешењем и пристаниште од Чемулоа није наше, него краља од Кореје.*

Директори свију опера у Њујорку закључили су, да за своје балете не узимају старије балерине од 30 година. „Колико ће породица остати без потпоре, чије су се старе мајке за њих бринуле!“ Уавикује „Њујоршки Фигаро“.

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У недељу 6 новембра:

(дневна представа)

ЛОНДОНСКИ ПРОСЈАЦИ

Драма у пет чинова, написали Дино и Лемоан, превео Н. — Игра 21 особа (16 мушких 3 женске и 2 дечка). Главне су улоге: Гроф Кларендон (г. Станишић), Никола Никлеби (г. Барбарић), Смир (г. Рајковић), Проспектус (г. Динуловић), Џон Броди (г. И. Станојевић), Мадлена (гђца Поповићева), Катарина (гђца Миљковићка), Смајк (гђца Анастасијевићева). Немо особље: Просјаци, лопови, ђаци. Редитељ је г. Гавриловић. (Овај комад представљан је први пут 30 јануара 1870, последњи пут 13 фебруара 1892 године; сад се игра 18-ти пут.)

(вечерња представа)

ЗА ВЕРУ И СЛОБОДУ

Трагедија у пет чинова, написао Драгутин Ј. Илић — Игра 21 особа (15 мушких, 4 женске и 2 дечка). Главне су улоге: Бан Егидије (г. Миљковић), Иван дед богумилски (г. Анастасијевић), Фра Антун (г. И. Станојевић), Роланд (г. Љ. Станојевић), Љубен (г. Д. Петровић), Јелица кћи банова (гђца Нигринова), Ана (гђца Лугумерска). Немо особље: Стројници, богумили, Фратри, кретоноски, себри, витезови. Догађа се у Сребрници 1273 године. Редитељ је г. Гавриловић. (Овај комад представљан је први пут 30 децембра 1889, последњи пут 14 јануара 1893 године; сад се игра 8-ми пут.)

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

У свима књижарама може се добити нова књига

ВЕЧНОСТ

НАРОДНА БАЈКА

НАПИСАО *Ј. М. Веселиновић*

Цена 0 50 пр. дин.

Београд. Књижара В. Валожића